

Розвиток медичної справи у Галичині в ХХ столітті

Метою роботи є вивчення особливостей розвитку і становлення медицини на території українських земель протягом ХХ століття.

Матеріали і методи: для написання даної доповіді були опрацьовані ряд матеріалів: Ганіткевич Ярослав. Історія української медицини в датах та іменах. НТШ та ін. Львів, 2004.-365с.; Щуровський Володимир. Лікарі і медики у Визвольній війні // Лікарський збірник. Нова серія. Т.ІІІ. – Львів, 1996. – С.69-87. ; Даценко Ірина. Максим Музика. Життєписно-бібліографічний нарис. НТШ. Визначні діячі НТШ, № 11. Львів, 2004. – 238 с.

Результати дослідження. Можна зазначити, що медицини на Галичині та Закарпатті як такої не було, це пояснюється тим, що не було вищих медичних шкіл. За часів Польщі у Львівському університеті було відкрито два медичних факультети, але кількість українських студентів становила лише 5%. Українських лікарів не допускалося до науково-педагогічної діяльності, а також вони могли працювати лише у приватних клініках. У 1912 р. На Галичині оформилося окреме товариство українських лікарів. Головою було обрано Є.І. Озаркевича, а почесним головою — І.Я. Горбачевського, який очолював кафедру біохімії Кардового університету в Празі. Він перший синтезував із сечовини і шліцерину сечову кислоту. Товариство видавало журнал “Здоровле”, редактором і автором багатьох статей був Є.І. Озаркевич. Журнал видавався до початку першої світової війни. І.С. Орлай і професор Н.Д. Монастирський — лікарі з Закарпаття, які працювали в Росії. І.С.Орлай працював в Медичній колегії та помічником начальника Медико-хірургічної академії. Редагував «Всеобщий журнал медицинской науки» та друге видання «Военно-польовой фармакопеї». Н.Д. Монастирський працював професором хірургії Клінічного інституту вдосконалення лікарів у Петербурзі. Монастирський перший розробив і успішно виконав операцію анастомозу жовчного міхура з тонкою кишкою. Одним з перших у світі виконав гастроентеростомію. Відродження медицини на теренах України розпочалося з початку Другої світової війни. За час війни було нагромаджено великий досвід у різних галузях воєнної медицини. Було відкрито близько 50 війкових шпиталів. Проводилося навчання населення по наданню ПМД пораненим. Велику роль відіграли громадські організації Червоного Хреста і Червоного Півмісяця, які готували молодший і середній медперсонал, а також організацію донорства.

Можна дійти висновку, що медицина на українських землях до половини XX століття була малорозвиненою. Це було наслідком підпорядкуванню іншим державам і національного гніту українського народу. Медицина зазнала значного піднесення після початку другої світової війни. Українські землі дали світу багатьох науковців, які зробили невід'ємний вклад у розвиток медицини.